

קלד:

עין משפט
נר מצוה

הקבו"א ב' מ"י פ"ג מהל'
יבום הלכה ג וע"י
במ"מ יכלה"מ סמג עשין נא
עושה"ע אה"ע ס"י קנו כפיף

קבוצה ג' מתיי פייב מס' 1
גירושין הלכה ה' מס' 2
משפחה נ' טושיש' אה"ע ס' 3
קנז סעיף א' 4
קבוצה ד' מתיי פייב מס' 5
פדות ה' נ' וע" 6
השטות ונכ"מ מס' 7
לד טושיש' חור"מ ס' 8
סעיף כ"ז 9

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

(א) נראה דל"ל ודוקא על זמית
רחשין דשבו אחר יכו'

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

ליורשו פשיטא. דאנכסיס שפלו לו כשהוא גוסס לא
(א) יהא נאמן אפי"ג לעינין בבורה נאמן היינו משום
שעראוי ליורשו שהרי בידוע שהוא בנו אבל הכא דלא ידעינן אם
הוא ראוי ליורשו או לא אינו נאמן: **הואיל** ובידו צנישה.

אע"ג דהאי מגו לא חשיבא שאם
יהיה מגרשם היה פוסלה מן הכהונה
הגמשה שאומר זה בני לא פסיל לה
מ"מ חשיב מגו לפטרה מימי:
אור היה הוא"ל דרב יוסף. ולא
אמרין הואיל ובידו לגרשה
ד"ס השתא דלזין נאמן לומר גרשה
אשתי עתה דלפי' להבא לא נאמן
לומר גרשתי אשתי וא"כ ח"כ מ"ט
למתי' דזה בני נאמן וי"ל דדוקא
לענין שאמר גרשתי לא חשיב מגו
הואיל ובידו לגרשה משום דאם איתא
דגרשה אית לה קלא ולק אית נאמן
אכלה דיכא כגמו דהואיל ובידו
לגרשה דיכא לא הויט שם לו בן ואין
ידוע לעולם:

למפרע

יצחק בר יוסף אמר
גרשתי בתי אשתי
ששת בדיה אול
איני והא' א"ר חייא
בעל שאמר גרשתי
קשיא כאן למפרע כו
אמר למפרע מהו לה
דבורא או לא פליגין
וכדי חד אמר פליגין
מאי שנא מרבא
פלוני בא על
מצטרפין להורגו

פלוני בא על אשתו. מלמיה
דרכא היא נפ"ק דסנהדרין

דף י"א (שס) וקאמער האט מיר דעמאלט אלס קרויז אלץ ערשט אמר'ן
 געזאגט אז אשטו זאל אמר קומ'ן וקאמער האט דאס פארשטאנען אז דאס
 איז קרויז אלץ אשטו דאמאלט ווייניגער ווי צוויי (שס דף י"א) צוויי דאך
 ער זאל דאספאל לענדען וואו להפיד על אשטו כשאומר פלויי נא
 על אשטו וואו אמר'ט ממוך שנאמן על פלויי נאמן נמי עניה:
 חז"ל

ואחרי חוקה בעלמא "כלא עדים אפי"ה אי אמר זה בני נאמן לפטרה
 לשוק דקד"א לא אחי מה לי לשקר ומרע ליה לנחוק קמילי נאמן
 אלא אמר סיפא אנטררזי זה למיתני זה אחי אינו נאמן לאשמעין
 זה בני ומיכר ופטר דקמני זה אחי אינו נאמן לא בחסד ולא באסרי
 דבבבני אלא לענין לירש עם אחיו קאמר דאינו נאמן א"י איכא למיתני
 עמי נאמן לאסרה אם היה בחוקת מותרת כיון דלא ממוחק לן לא
 ידא בני אמר גרשתי ופטור מיהויס כי אמר מני ג' לי בניס נאמן.
 והשחא בפנינו: א"ר יוסף מריה דאברהם וכו'. רב יוסף חלה
 יהודה רבו קודם חליו ועשויי מתקשה ביה היה נטמן אל לבו ותמה
 יהודה שנינו גדול מה דמלא המשה דקמני זה בני נאמן חולה
 ואחרי דאמרי דמיתרין חלה היא וגם היא דכריה טעם אמר ותולה
 בשמואל הוילי וכו' וגרשה. דמנו דא בני מגרש לה ופטור לה בגטא
 בשמואל הוילי וכו': בעל שאמר גרשתי את אשתי נאמן. לפטרה
 מאי לי לשקר דכמה לי לשקר במקום עדים דמני ומיכר לי את
 צדיאי. דרך שחקן כאלם שמונע קש מתחת ידיו ומתני לאדור לה
 בעל שאמר גרשתי. ומיכר הוילי בשמואל אימיך דהא ודאי
 מידקין אשתי איש דלין בעל נאמן לעשותה מגורשת למפרע שהרי אין
 למפרע מתקדש וזות: וכן להבא. אם אמר גרשתי את אשתי סתם
 לפטרה מן חולו והלכה בין לוות בין ליטער מיהוס וגם להשא לכל מי
 האול לה הוילי דרב יוסף לגמרי להבא מיהא אמרין הוילי: איש
 היכא דאמר למפרע לא מיהמן לגבי וזות למפרע דהא ליכא מגו
 ליה דהא אי בני מגרש לה ומה לו לשקר אבל הא קמנשי
 להויה למפרע ממות להבא דכי להבא איכא למימר מגו קמנשי
 מיהמן לה השחא: מפלגין דבורא. דנבחי דאמר גרשתי מיהמן
 למפרע לא מיהמן ליה דליכא מגו: או לא מפליג דגרש. אלא
 למיכר מגו נמצא שאל גרש אשתי למפרע והשחא מני לא גרש דלא
 היכא דאמר בעל גרשתי אשתי למפרע מיהמן ליה כלל דמנו דלא
 לה מיהמן אלא היכא דאמר סתמא גרשתי את אשתי א"י עשוי
 להשחא לשעבר כלל אלא אהניו להבא מה לו לשקר דהרי יכ
 מפלגין כל על אשתי הוא ואחר מפרשין להורגו. לכוועל וגלי הורגה
 ואשתי לא מיהמן: כהרי גופי. כיון ואשתי חליתו וזנו כיון

לחורשו פשיטא. דמנו דחי בעי יריב ליה במתנה כי אמר נמי
בני הוא וירישי נאמן. וחי משום נכסים הבאים לאחר מיתן אחא
לשמועין דאע"ג דחי יכול להקטון נאמן הא לאו מלתא היא
דודאי אינו נאמן דהא ליכא למימר מזו ואע"ג דדרשינן לעיל (דף קסא):

יכיר (דברים כא) צִלְרֵץ היכרה ואוקומן
דחב נחמן אפילו לנכסס הדבאס
לאחר מיכן אי נמי שפנלו לו כשהוא
גוסס "חל מבי חלק כבורה דיעינן
שהוא בנו אך אינו ידוע אם כבור
הוא אם לא והאנא קרנ למימר דיין
דייעינן לבנו הוא נחמן לומר כבור
היה אבל היכא דלא דיעינן אי
הוא או לאו לא מהימנינן ליה אלא
לנכסס שיש לו עכשיו משום דאיכא
למימר מנו: לפטור אשמו מן הכיסוס
אלטרידיה ליה. למתחילין למימני
האומר רב בני נחמן דסד"א לא
תנשא לשוק בלא חליטה כלקמן: הא
נמי פנינא. בקדושין פרק החומר:
בשעת מיסא. אורחא דמלתא נקט:
יש לו כניס. ואין אשמו וקוקק נקט:
נחמן ותנשא לשוק. ולקמיה מוקי לה
בדלא מוחזק לן לא בחמי ולא בבני:
יש לי אחין. חזוקה ליכס: אינו
נחמן. לאכסר וטעמא מפרש: לקמיה:
ומשני הסס דלא מוחזק לן. האי גברא
בשעת מיתה לא בחמי ולא בבני
וקיימא חסא אחתא בחזקת שאינה
וקוקק ליכס דספק ספקיא הוא משום
יש לו כניס וחמ"ל אין לו שמה גם
אחין אין לו ומותרת לשוק דהיינו
מוקמי' לו הסס בקדושין (סד). משום
דבני לאוקמה חס' כד' נתן דלמא
נחמן לאקמה שסס אשם איש לי אחין
נחמן והסיד דר' נתן מוקמינן לו
הסס במזומן לא דאית לי אחי ולא
מוחזק לו דבני אכל חמין' דהסס

דקתני יש לי צנים גאמן יש לי אחים אינו גאמן בבלא דמוחן לן לא
בבאי ולא בבני דכרשיית הלכך אמר יש לי צנים אחוקה קמייחא
הוא דמוקן לה הלכך גאמן ו"מ דש"י אי אחי חל לאחר ממלון ואמר
לאחריו דמיתגא הוינא (לא כל כמנייה דלחיי דבוריה) [אחוקין]
לדמיא אמר יש לי אחין ואין לי צנים בלא כל כמנייה דמפיח לה
הכא. אחי לאשמועינן דאש"י דמוחון לן בגריה דלית ליה
ויבוס ודפחפרס טעמא לקמן מנא דאי בני פטר לה בגמ והלכך מה
ויהא דקתני וזני גאמן ה"ה דאי אמר יש לי צנים גאמן להחירה
למלתא וזני מחלקו הוה גאמן ליה עד שם שאר אחין מנא נמי דש"א
ול שוק מיידי דש"א ודאי אפי' שרשם אסורה כיון דמוחון לן בלאי ולא
דש"י קאמר האומר זה בני גאמן ואש"י דמוחון לן בבאי זה אחי
ויא לא בבני: הוואי ובעל שאמר גרשתי את אשתי גאמן. והלכך מנא
דבני גאמן ונכחי את אשתי גאמן ונכחי את אשתי גאמן ונכחי את אשתי

הוא תלמודו בדאמר' במסכת גדרים (דף מ"א) ושמעון שמע מר

שמע כן והיה מתחנן מדעתו וה"ק רכש"ע אפשר ששמעתו מרבה
בזה בלתי מתיא דבר שחיוי ובכריחה קר דבעל שאמר גרשמי
העיקר בטפל לו: **אלא** אי. אמר לי ר' אברהם הכי אמרה: **אמר**
ויסוב לו אמר גמ' זו בני נחמ' ה"ג אלץ אי אתמר הכי אמר
ס: **אינו נאמן**. דאם אייתא דגרשה קלף איית לה למלתא הלכך לא
זכר בני נאמן דהתם ודאי אייתא למימר הויאל ויבדו לגרשה: **מוסר**
ר' מה הרוח שהלך קר אבד טעמו של רב יוסף: **הויאל דרב יוסף**.
מגרש לה: **למפרע**. אם עמד לפניו בחדש באייר אמר גרשמי את
י עדים אחרי כן שיאמרו את ר' רחמי שזיננה בט"ו בנימן מדון במקו
מגו שהרי אינו יכול עכשיו בחדש באייר לעשות לה גט שחתגרש בו
י עכשיו גרשמי מעיד עליה למפרע ולא נפקא מינה אלא
י"ה בחיי בעלה דמה לו לשקר הא אי צעי מגרש לה בפנינו ואמתי לא
אזלו **באחר למפרע** מהו להימיומי **להבא**. כלומר לא פשיטו לן
אם אמר עכשיו גרשמי דלא נפקא מינה אלא להבא ודאי מהימנין
היבא דקאמר למפרע כלומר זה יום שגרשמי את אשתי מהו
לי לשקר לפטור להבא בטענה גרושין דלמפרע לא אי צעי מאי
ליה ותפטר אשתו מתאן ולהבא ובמאי דאמר ר' ז' יום דרבינו
כיון דלא מהימנין ליה בגירושיו מפרע משום דלין בידו לעשות
לא לא טעין אלא גירושיו מפרע אן טענין ליה בתמייה. והלכך כל
יומן לבני משה לא מהימן להבא דלא פליגי בדבורא אלא משכחת
גרשמי את אשתי ממהימנין אכיליה בדבורי דקיון דלא נפקא לן
לגרשה. קן נראה צעיו: **דאמר רבא**. בעל שאמר בפני כ"ד:
אזל אשתי פסול הוא לעדות אלאה פליגי האי עדות לדבועל דהיינו
י מאמינין הוא: **העדות** **רבא גופא**. למפרע ולהבא בנאשה אחת:
הוא

מסורת הש"ס

(א) קדושין פד"ג (ב) כתובות כ.
שבת כז. (עירובין פה:).
(ג) ולקמן קלה. ע"ש.
(ד) וסנהדרין מג. (ה) [גיטין
פד. (ו) סנהדרין י"ז. (ז) פ"א
למטה.

גליון הש"ס

[illegible]

הגדות הב"ח

(ב) נב' הרי אומר אחר
שחולל כולל ותיבות אחר דכ
יבחר נחמן: (ג) "שם"
דיה ומשני הם וכו' לא
כל כתיבה דלשון דכריה
לאחוריקה. נ"ב פ' דכריה
דחלק אומר י' ל' כנס:
(ד) "דכ" ל' ל' ל' וכו'
נשקם לא היה נחמן:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום (המבשר)

אלמא פלגין דבורא לגבי
נואף נאמן ולגבי אשתו
נאמן; ומשני נואף ואשתו
תרי גופי נינהו, ומשום
הכי פלגין דבורא אבל
בחד מלתא כי האי מלתא
דלעיל דזיתתה וזיתתה לא
פלגין ואינו נאמן להבא
הראוי ואינו נאמן למסרה